

1093
-6

2
2019. 04. 18.

Stečajna masa iza INTERLIGHT d.o.o. "U STEČAJU"
A. B. Šimića 20, Split
Stečajni upravitelj
Dne, 18. travnja 2019. god.

5..St -582/2017

TRGOVAČKI SUD U SPLITU
SPLIT

PREDMET: Dostava pravomoćnih presuda i
prijedlog za ispravak tablice i rješenje i
prijedlog isplate po Završnoj diobi

A. PRIJEDLOG ZA ISPRAVAK TABLICE I RJEŠENJA

1. Rješešenjem Naslovnog suda broj 4. St-38/10 od 24. studenog 2010. godine, na prijedlog stečajnog upravitelja, među ostalima, osporena je prijavljena tražbina stečajnog vjerovnika, kao tražbina Drugog višeg isplatnog reda i to:

UNICREDIT LEASING CROATIA d.o.o., Zagreb, Heinzelova 33, za iznos od 122.145,65 kn kn. Vjerovnik je upućen u parnicu. Presudom Naslovnog suda od 27. listopada 2011. godine broj P-2587/2010, koja je postala pravomoćna 12.10.2016 i ovršna 14.12.2016. godine, **utvrđeno je postojanje tražbine tužitelja UNICREDIT LEASING CROATIA d.o.o., Zagreb, Heinzelova 33 kao stečajnog vjerovnika u II. višem isplatnom redu, prema tuženiku INTERLIGHT d.o.o. u stečaju Split, u iznosu od 11.145,38 kn.**

Ove presude dostavljam Vam u prilogu.

2. Rješešenjem Naslovnog suda broj 4. St-38/10 od 08. travnja 2011. godine, na prijedlog stečajnog upravitelja, među ostalima, osporena je prijavljena tražbina stečajnog vjerovnika, kao tražbina Drugog višeg isplatnog reda i to:

Odvjetnika ICO ŠKARPA, iz Splita, Trg HBZ 2A, za iznos od 40.024,00 kn kn. Vjerovnik je upućen u parnicu. Presudom Naslovnog suda od 18. ožujka 2011. godine broj P-607/2015, koja je postala pravomoćna presudom VTS broj 34 Pž-2898/2016-5 od 05. ožujka 2019. godine, **utvrđeno je postojanje tražbine drugog višeg isplatnog reda tužitelja prema tuženiku u ukupnom iznosu od 21.929,50 kn.**

Ove presude dostavljam Vam u prilogu.

Na osnovi iznijetog, predlažem Naslovnom sudu da:

1. Ispravi tablicu iz članka 177. St. 2. SZ – rješenje od 24. studenog 2010. godine, na način da se kao priznata tražbina Drugog višeg isplatnog reda – opći isplatni red, utvrdi tražbina stečajnog vjerovnika:

UNICREDIT LEASING CROATIA d.o.o., Zagreb, Heinzelova 33, u dodatnom iznosu od **11.145,38 kn, odnosno u ukupnom iznosu od 35.395,38 kn** (24.429,00 kn utvrđena tražbina na Ispitnom ročištu , plus utvrđena tražbina navedenim presudama u iznosu od 11.145,88 kn).

1094

2. Ispravi tablicu iz članka 177. St. 2. SZ – rješenje od 08. travnja 2011. godine, na način da se kao priznata tražbina Drugog višeg isplatnog reda – opći isplatni red, utvrdi tražbina stečajnog vjerovnika:

ICO ŠKARPA, iz Splita, Trg HBZ 2A, u ukupnom iznosu od 21.929,50 kn.

B. PRIJEDLOG ZA ISPLATU OVIH VJEROVNIKA PO ZAVRŠNOJ DIOBI

Rješenjem Naslovnog suda od 11. travnja 2012. godine data je suglasnost stečajnom upravitelju za obavljanje **Završne diobe** kojom su namirene utvrđene tražbine stečajnih vjerovnika drugog višeg isplatnog reda u **visini 10% od utvrđenog iznosa**.

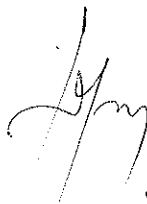
Na osnovi ovog rješenja i predloženom pod toč. A.) ovog podneska, predlažem Naslovu da donese rješenje o namirenju stečajnih vjerovnika po Završnoj diobi i to:

1. UNICREDIT LEASING CROATIA d.o.o., Zagreb, Heinzelova 33, u iznosu od 10% od dodatno utvrđene tražbine od 11.145,38 kn, **odnosno u iznosu od 1.114,54 kn.**

2. Odvjetnika ICO ŠKARPA, iz Splita, Trg HBZ 2A, u iznosu od 10% utvrđene tražbine od 21.929,50 kn, **odnosno u iznosu od 2.192,95 kn.**

Nakon odluka Naslovnog suda o predloženom njihovog provođenja, stečajni upravitelj će Naslovnom sudu dostaviti Izvješće o stanju stečajne mase na temelju članka 289. Stavak 6. Stečajnog zakona – obrazac 21 i predložiti naknadnu diobu, a nakon toga zaključenje ovog postupka.

Prilog : kao u tekstu

Stečajni upravitelj:
Ivan Sunara, dipl. iur.

Stečajna masa iza
INTERLIGHT d.o.o.
U STEČAJU - SPLIT

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E !**P R E S U D A**

TRGOVAČKI SUD U SPLITU po sucu ovog suda **DEA MEŠTROVIĆ KOCEIĆ** kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja **UNICREDIT LEASING CROATIA d.o.o. Zagreb** zastupan po Josipu Mađarić odvjetniku iz OD „Mađarić & Lui iz Zagreba protiv tuženika **INTERLIGHT d.o.o. u stečaju Split**, zastupan po Ines Jurišin odvjetnici u Splitu, radi isplate, dana 27.listopada 2011.godine

p r e s u d i o j e :

- 1. Utvrđuje se postojanje tražbine tužitelja UNICREDIT LEASING CROATIA d.o.o. Zagreb kao stečajnog vjerovnika u II višem isplatnom redu prema tuženiku INTERLIGHT d.o.o. u stečaju Split u iznosu od 11.145,38 kn.**
- 2.Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se utvrdi postojanje tražbine u II višem isplatnom redu tužitelja prema tuženiku u iznosu od 111.000,27 kn.**
- 3. Dužan je tužitelj naknaditi tuženiku iznos od 10.581,00 kn po osnovu troškova postupka u roku od 8 dana.**

O b r a z l o ž e n j e :

Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja tražbine.

U tužbi je istakao da je rješenjem ovog suda pod posl.br. St – 38/2010. koje je objavljeno u Narodnim novinama br. 112/2010. od 29.09.2010.godine otvoren stečajni postupak nad tuženikom kao stečajnim dužnikom.

Tužitelj je prijavio svoje potraživanje u stečajnu masu da bi stečajni upravitelj tražbinu djelomično priznao te je tužitelj rješenjem suda pod posl.br. St–38/2010. od 24.11.2010.godine bio upućen na parnicu radi utvrđenja osporenog dijela tražbine.

Tužitelj je kao davatelj leasinga sa tuženikom kao primateljem zaključio Ugovor o operativnom leasingu br.17035/07., dana 10.srpnja 2007.godine temeljem kojeg je tuženiku dano u leasing motorno vozilo marke HONDA FR – V 2.2. I – CTDI EXECUTIVE, godina proizvodnje 2007.g. br. šasije JHMBE 57607S2011711, nabavne vrijednosti 46.066,89 CHF bez PDV-a.

Tuženik da se navedenim ugovorom obvezao da će tijekom 60 mjeseci za leasing predmetnog vozila vjerovniku plaćati mjesečni leasing ratu u iznosu od 742,85 CHF bez PDV-a obračunato u kunama po prodajnom tečaju CHF Zagrebačke banke d.d. na dan plaćanja.

Uvidom u stanje potraživanja tužitelja, proizašlo je da ukupno potraživanje koje tužitelj ima prema tuženiku iznosi 146.394,65 kn.

Kako je stečajni upravitelj priznao tužitelju tražbinu u iznosu od 24.249,00 kn od ukupno prijavljene tražbine u iznosu od 146.394,65 kn to je tužitelj predložio sudu da nakon

provedenog postupka donese presudu kojom će utvrditi postojanje tražbine tužitelja u II višem isplatnom redu, kao stečajnog vjerovnika prema tuženiku u iznosu od 122.145,65 kn te ujedno obvezati tuženika da isplati tužitelju troškove parničnog postupka sa zateznom kamatom od dana presuđenja pa do isplate u roku od 15 dana.

Tuženik je u odgovoru na tužbu osporio činjenične navode tužbe navodeći da iz financijske kartice tuženika proizlazi da je dug tuženika prema tužitelju u iznosu od 22.822,88 kn a koji dug je utvrđen prije predaje predmetnog vozila društvu AUTO FILIP d.o.o.

Tužitelj da je bio dužan po procjeni predmetnog vozila izraditi konačni obračun duga ali da isti nije napravio, pa je predložio tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

Tužitelj je predložio izvođenje dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem a na okolnost visine potraživanja tužitelja po predmetnom leasingu.

Usvojen je prijedlog tužitelja pa je odlučeno izvesti dokaz vještačenjem.

Vještvo je izradio sudski vještak financijsko knjigovodstvene struke Stjepan Kolovrat iz Splita.

Prije izrade samog vještva tužitelj je podneskom do 27.06.2011.godine naveo da osporava navode tuženika da bi njegov dug prema tužitelju iznosio samo 22.822,88 kn prije predaje vozila koje je predmet Ugovora o leasingu.

Nakon predaje vozila u posjed tužitelja vrijednost vozila procijenjena je na dan 27.07.2010.godine po sudskom vještaku Igoru Jakopliću na iznos od 125.409,00 kn sa uključenim PDV-om odnosno na 17.318,82 eura.

Navedeno vozilo tužitelj je uspio prodati 11.05.2011.godine za iznos od 110.558,45 kn sa PDV-om.

Nakon prodaje vozila i uplate postignute cijene na ime podmire predmetnog potraživanja da se tužiteljevo potraživanje smanjilo te sada iznosi 49.454,86 kn, slijedom navedenog tužitelj je smanjio tužbeni zahtjev na utvrđenje postojanja tražbine prema tuženiku u II višem isplatnom redu u iznos udo 49.454,86 kn.

Tuženik se protivio i ovako smanjenom tužbenom zahtjevu odnosno povlačenju tužbenog zahtjeva za iznos od 72.690,79 kn.

Takoder je istakao da na iznos kako je precizirao tužitelj ne bi smjela teći zatezna kamata nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom.

Sudski vještak Stjepan Kolovrat izradio je vještvo dana 24.08.2011.godine te je nakon pregleda relevantne dokumentacije koja se nalazi u spisu kao i pribavljene dokumentacije dao svoj zaključak i mišljenje gdje u tablici br.1. (koja se nalazi na str. 56 do 62 spisa) prikazao dospjele rate leasinga kredita, iznos zateznih kamata, tečajne razlike koje su fakturirane, iznos opomena i svih ostalih troškova, iznos uplata koje je izvršio tuženik te ostatak nepodmirenih obveza.

Naveo je da se obračun dosjelih anuiteta kao i tečajnih razlika temelji na razlici u protuvrijednosti CHF preračunatoj u kune po vrijedećem prodajnom tečaju Zagrebačke banke d.d., te da je sve tečajne razlike i ostale troškove tužitelj a u skladu sa Zakonom o PDV-e u Pravilniku o PDV-u a kako se radi o obvezniku PDV-a morao fakturirati i samo na temelju računa da je proistjecala pravilna usklađenost obveza i potraživanja.

Obračun zatezanih kamata obračunavan je i fakturirana tuženiku bez PDV-a jer su kamate oslobođene obračuna PDV-a kao i ostali troškovi koji su fakturirani sa pripadajućim PDV-om.

Vještak navodi da sve uplate koje je izvršio tuženik su uračunate i iste iznose 173.948,45 kn. Vještak nadalje zaključuje da nakon raspoređenog 36 anuiteta po leasing kreditnoj obvezi preostali nepodmireni iznos učinjen je dospelim i to samo ostala

nepodmirena glavnica u visini od 16.466,50 CHF što po tečaju na dan 29.09.2010.godine sa uvećanjem za 23% PDV-a iznosi ukupno 113.770,45 kn.

Kada se taj iznos pridoda iznosu do tada dospjelih a ne podmirenih obveza te umanju za iznos postignute cijene od prodaje predmetnog automobila to preostaje nepodmirena obveza tuženika prema tužitelju u iznosu od 35.394,38 kn.

Tužitelj je podneskom do 27.09.2011.godine precizirao tužbeni zahtjev sukladno nalazu i mišljenje sudskog vještaka te je predložio da se utvrdi postojanje tražbine tužitelja u II višem isplatnom redu prema tuženiku kao stečajnom vjerovniku u iznosu od 35.394,38 kn.

Tuženik je naveo da nema primjedbi na vještačenje kad vještak ističe da je preostala podmirena obveza u odnosu na tužitelja 35.394,38 kn a kako je tužitelju u stečajnom postupku priznato potraživanje za iznos od 24.249,00 kn to bi tužitelj bio ovlašten urediti tužbeni zahtjev na iznos od 11.145,38 kn.

Tuženik međutim smatra da je tužitelj svojim postupcima nesavjesnog i lošeg gospodarstvenika doveo do povećanja duga tuženika.

Tuženik da je predmetno vozilo tužitelju predao u strpnju 2010.godine kada je vrijednost vozila iznosila 125.409,00 kn a tužitelj je predmetno vozilo prodao gotovo godinu dana kasnije tj. 11.05.2011.g. za iznos od 110.558,45 kn, a isto tako da nije ispunio svoju obvezu iz Ugovora o leasingu odnosno po procjeni predmetnog vozila nije tuženiku dostavio konačni obračun, zbog čega je tražbina tužitelja u stečajnom postupku osporena pa je zbog toga predložio sudu da u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

Pregledana je dokumentacija koja priliježe spisu: prijava tražbine u stečajnom postupku, rješenje ovog suda pod br. 14.St – 38/2010. od 24.11.2010.godine, Ugovor o operativnom leasingu br.17035/07. od 10.07.2007.godine, otplatni plan, vještvo sudskog vještaka Stjepana Kolovrat.

Stranke su popisale trošak.

Nije prijeporno da su stranke bile u poslovnom odnosu temeljem citiranog Ugovora o operativnom leasingu.

Nadalje, nije prijeporno da je tužitelj svoje potraživanje prema navedenom Ugovoru prijavio u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom pod posl.br. 14.St – 38/2010. te da je ovaj sud svojim rješenjem pod navedenim brojem od 24.11.2010.godine osporio potraživanje tužitelja u iznosu od 122.146,55 kn a priznao potraživanje tužitelja u iznosu od 24.249,00 kn (sve priliježe spisu na str. 6 do 11 spisa).

Kako je potraživanje tužitelja u visini potraživanja istog bilo prijeporno među strankama to je bio izveden dokaz vještačenjem po sudskom vještaku Stjepanu Kolovrat koje vještvo ovaj sud prihvata kao vještvo utemeljeno na relevantnoj dokumentaciji i izrađeno po svim pravilima struke.

Vještak naime u tablici 1. prikazuje uplate sa datumima uplata, dospeljima i opisom potraživanja – obračuna po Ugovoru o leasing kreditu te temeljem analize navedenih dokumenata zaključuje u svom nalazu i mišljenju da je nakon prodaje predmetnog automobila preostala nepodmirena obveza tužitelja prema tuženiku u iznosu od 35.394,38 kn.

Tužitelj i tuženik nisu imali primjedbi na navedeno vještvo sudskog vještaka Stjepana Kolovrat, pa je tužitelj svojim podneskom od 12.10.2011.godine precizirao tužbeni zahtjev na iznos od 11.145,38 kn imajući pri tom u vidu da je tužitelju priznato potraživanje u stečajnom postupku za iznos od 24.249,00 kn (35.394,38 kn – 24.249,00 kn = 11.145,38 kn).

Precizirani tužbeni zahtjev u podnesku tužitelja od 12.10.2011.godine je osnovan pa je u tom dijelu valjalo usvojiti tužbeni zahtjev tužitelja i presuditi kao u toč.1. Izreke Presude.

Tužitelj je podnio tužbu na utvrđenje iznosa od 122.145,65 kn, da bi kao što je navedeno podneskom od 12.10.2011.godine precizirao tužbeni zahtjev na utvrđenje iznosa od 11.145,38 kn to se smatra da je povukao tužbu na utvrđenje iznosa od 111.000,27 kn.

Kako se tuženik nije složio sa povlačenjem tužbe, to je valjalo odbiti tužbeni zahtjev u tom dijelu i odlučiti kao u toč.2. Izreke.

Odluka o trošku temelji se na čl.154.st.2. i 155. Zakona o parničnom postupku (NN br.53/91. i 91/92., 112/99., 88/01., 117/03. i 88/05.) a i sukladno tarifi o nagradama i naknadi za rad odvjetnika (NN br.69/93, 87/93, 16/94, 11/96 i 91/04) a kao trošak tužitelju je priznat trošak: (na vrijednost predmeta spora od 11.145,38 kn): za sastav tužbe, za pristup na ročišta od 07.06., za sastav podneska od 20.06., za sastav podneska od 22.09., pristup na ročište od 13.10.2011.g. za svako po 1.000,00 kn, 23% PDV-a u iznosu od 1.150,00 kn, predujam za vještačenje iznos od 5.000,00 kn, pristojba tužbe u iznosu od 400,00 kn, pristojba odluke u iznosu od 400,00 kn.

Tuženiku je priznat trošak: (na vrijednost predmeta spora u iznosu od 111.000,27 kn), za zastupanje na ročištu od 07.06.2011.godine, za sastav podneska od 21.07.2011.g., za sastav podneska od 30.08.2011.g. i za zastupanje na ročištu od 13.10.2011.g. za svako po 2.500,00 kn, 23% PDV-a u iznosu od 2.300,00 kn, pristojba odgovora na tužbu u iznosu od 785,00 kn.

Ukupni trošak tužitelja iznosi 11.950,00 kn.

Ukupni trošak tuženika iznosi 13.085,00 kn.

Kako je tuženik uspio u sporu sa 90% (odbijen tužbeni zahtjev za 111.000,27 kn) a tužitelj sa 10% (usvojen tužbeni zahtjev za 11.145,38 kn) to je tuženik uspio u sporu sa 90% pa mu je odmjeran trošak u iznosu od 11.776,00 kn, a tužitelju koji je uspio sa 10% u sporu se odmjerava trošak u iznosu od 1.195,00 kn.

Kada se prebije trošak tužitelja sa troškom tuženika onda u korist tuženika preostaje iznos od 10.581,00 kn.

U Splitu, dana 27.listopada 2011.godine

SUDAC
v.d., DEA MEŠTROVIĆ KOČEĆ
Za točnosti opravka
Ovlašteni službenik
Marela Sućur

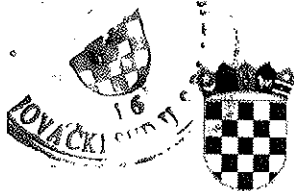

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude (rješenja) nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana dostave presude (rješenja). Žalba se podnosi preko ovog suda za Visoki trgovački sud Republike Hrvatske Zagreb, u pisanom obliku u 3 primjerka.

DNA:

- 1.tužitelju, da plati pristojbu odluke u iznosu od 400,00 kn,
- 2.tuženiku, da plati pristojbu odgovora na tužbu u iznosu od 785,00 kn,
3. u spis

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Splitu

KLAUZULA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: P-2587/2010-2

Vrsta odluke: Presuda

Donositelj:

Datum pravomoćnosti: 12.10.2016.

Datum ovršnosti:

Napomena
pravomoćnosti/ovršnosti:

U Splitu, 11.1.2017.

Tomic

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Splitu

KLAUZULA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: P-2587/2010-2

Vrsta odluke: Presuda

Donositelj:

Datum pravomoćnosti: 12.10.2016.

Datum ovršnosti: 14.12.2016.

Napomena
pravomoćnosti/ovršnosti:

U Splitu, 30.1.2017.
Tomic

1

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Ref. 13 PŽ-8016/2013-2

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
S P L I T

IZ RUKE

preko pošte

29 -11- 2016

Predano za poštu obično-prep. dne 29
POŠTA R
Broj primjerka priloga
Teleštrano KN POTPIŠ

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Gorane Aralica Martinović, predsjednice vijeća, Kamelije Parać, sutkinje izvjestiteljice i Davora Pustijanac člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja UNICREDIT LEASING CROATIA d.o.o. Zagreb, Heinzelova 33, kojeg zastupa punomoćnik Josip Mađarić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Mađarić & Lui iz Zagreba, Ilica 191 f, protiv tuženika INTERLIGHT d.o.o. u stečaju Split, Tolstojeva 32, kojeg zastupa punomoćnik Ines Jurišin, odvjetnica iz Splita, Gundulićeva 26, radi utvrđenja, odlučujući o žalbi tužiteljevoj protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-2587/10 od 27. listopada 2011., u sjednici vijeća održanoj 12. listopada 2016.

presudio je

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-2587/10 od 27. listopada 2011. u točkama 2. i 3. njene izreke.

Obrazloženje

Pobijanom presudom prvostupanjskog suda u točki 1. njene izreke utvrđeno je postojanje tražbine tužitelja kao stečajnog vjerovnika u II. višem isplatnom redu prema tuženiku u iznosu od 11.145,38 kn. Točkom 2. izreke odbijen je tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da se utvrdi postojanje tražbine u II. višem isplatnom redu u iznosu od 111.000,27 kn. Točkom 3. izreke naloženo je tužitelju da u roku od osam dana naknadi tuženiku parnični trošak u iznosu od 10.581,00 kn.

Iz obrazloženja presude proizlazi kako među strankama nije bilo sporno da su bile u poslovnom odnosu na temelju ugovora o operativnom leasingu te da je tužitelj svoje potraživanje prijavio u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom. Pri tome je tužitelju priznato potraživanje u iznosu od 24.249,00 kn dok mu je osporeno potraživanje u iznosu od 122.146,55 kn. S obzirom na prigovor tuženika u odnosu na visinu duga provedeno je

vještačenje po stalnom sudskom vještaku za računovodstvo i financije te je tužitelj precizirao tužbeni zahtjev sukladno nalazu i mišljenju vještaka na način da traži utvrđenje osnovanim svojeg potraživanja u iznosu od 11.145,38 kn. Za navedeni iznos tužbeni zahtjev je prihvaćen dok je u preostalom dijelu za iznos od 111.000,27 kn zahtjev odbijen budući da se tuženik protivio povlačenju tužbe. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11 i 25/13; dalje: ZPP).

Protiv navedene presude u točkama 2. i 3. njene izreke pravovremenu žalbu podnio je tužitelj iz svih žalbenih razloga. U bitnome je istaknuo kako je tužitelj podneskom od 20. lipnja 2011. djelomično povukao tužbu, jer je došlo do podmirenja dijela prvobitno utuženog duga u iznosu od 122.145,65 kn. Naime, 11. svibnja 2011. prodano je vozilo koje je bilo predmet ugovora o leasingu za iznos od 110.558,45 kn. Stoga tužitelj sukladno odredbi čl. 158. ZPP-a, a budući je djelomično udovoljeno tužbenom zahtjevu, ima pravo na naknadu troškova pa je prvostupanijski sud pogrešno ocijenio da je tužitelj u sporu uspio u omjeru od samo 10%. Također je neosnovano obvezao tužitelja na naknadu parničnog troška tuženiku. Tuženik se neosnovano protivio smanjenju tužbenog zahtjeva pa je sud trebao donijeti odluku o djelomičnom povlačenju tužbe za iznos od 111.000,27 kn. Predložio je da ovaj sud presudu u pobijanom dijelu preinači podredno ukine i vrati predmet na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu tuženik je u bitnome žalbu ocijenio neosnovanom. Istaknuo je kako je tužitelju predmetno vozilo predao u srpnju 2010. dakle, prije podnošenja tužbe 7. prosinca 2010. Stoga je neosnovan navod tužitelja kako je do podmirenja dijela potraživanja došlo nakon podnošenja tužbe. Pravilna je i odluka o parničnom trošku.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 365. st. 2. ZPP-a u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede postupka iz članka 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je prvostupanijska odluka pravilna i zakonita.

Suprotno žalbenim navodima, ovaj sud utvrđuje da niti u postupku koji je prethodio donošenju pobijane presude niti u pobijanoj presudi, nema bitnih povreda određaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Prvobitno postavljenim tužbenim zahtjevom tužitelj je tražio da se utvrdi postojanje njegove tražbine kao stečajnog vjerovnika u II. višem isplatnom redu prema tuženiku u iznosu od 122.145,65 kn. Naime, stranke su nesporno bile u poslovnom odnosu na temelju Ugovora o operativnom leasingu broj 17035/07 od 10. srpnja 2007. s time da je uslijed raskida tog ugovora tužitelj prijavio svoje dospjelo potraživanje u stečajni postupak otvoren nad tuženikom.

Iz spisa proizlazi kako je tužitelj podneskom od 20. lipnja 2011. povukao tužbu na način da potražuje utvrđenje postojanje njegovog potraživanja u iznosu od 49.454,86 kn budući da je 11. svibnja 2011. prodao vozilo koje je prethodno procijenjeno 27. srpnja 2010. Nakon dostavljenog nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije tužitelj je podneskom od 27. rujna 2011. specificirao tužbeni zahtjev na način da potražuje

utvrđenje postojanja potraživanja u iznosu od 35.394,38 kn. Konačno je na ročištu od 13. listopada 2011. naveo kako potražuje utvrđenje postojanja potraživanja u iznosu od 11.145,38 kn.

Pogrešno žalitelj osporava odluku o odbijanju tužbenog zahtjeva u odnosu na utvrđenje postojanja potraživanja tužitelja u iznosu od 111.000,27 kn (točka 2. izreke pobijane presude). Naime, tuženik se protivio povlačenju tužbe tvrdeći kako je tužitelju vozilo koje je predmet leasinga predano prije podnošenja tužbe pa je tužitelj vrijednost vozila trebao uračunati te utužiti samo preostali dug.

Odredbom čl. 193. ZPP-a propisano je da tužitelj može povući tužbu bez pristanka tuženika prije nego što se tuženik upusti u raspravljanje o glavnoj stvari. Tužba se može povući i kasnije, sve do zaključenja glavne rasprave, ako tuženik na to pristane (st. 2.).

S obzirom na protivljenje tuženika povlačenju tužbe sud nije mogao donijeti rješenje o povlačenju tužbe, kako to pogrešno smatra tužitelj, već je pravilno na temelju odredbe čl. 193. st. 2. ZPP-a donio odluku o odbijanju dijela tužbenog zahtjeva.

Također neosnovano žalitelj osporava odluku o parničnom trošku.

Sukladno odredbi čl. 158. ZPP-a tužitelj koji povuče tužbu dužan je protivnoj stranci nadoknaditi parnične troškove. Ali, ako je tužba povučena odmah nakon što je tuženik udovoljio zahtjevu tužitelja, troškove postupka dužan je tužitelju nadoknaditi tuženik.

U konkretnom slučaju, po ocjeni ovog suda nije došlo do udovoljenja zahtjevu tužitelja od strane tuženika pa je tužitelj koji je povukao tužbu dužan tuženiku naknaditi parnični trošak. To stoga što je tuženik vozilo koje je bilo predmet leasinga nesporno vratio tužitelju prije utuženja. Činjenica da je tužitelj to vozilo prodao tek nakon godinu dana ne znači da je time udovoljeno njegovom zahtjevu. Tuženik tijekom postupka nije poduzeo niti jednu radnju koja bi išla u smjeru udovoljenja tužiteljevom zahtjevu dok je tužitelj kod kojeg se nalazilo predmetno vozilo imao mogućnost raspolaganja njime. Slijedom navedenog, pravilno je prvostupanjski sud ocijenio omjer uspjeha stranaka u parničnom postupku i sukladno tome dosudio tuženiku troškove.

Stoga je tužiteljeva žalba odbijena i pobijana presuda potvrđena u točkama 2. i 3 njene izreke (čl. 368. st. 1. ZPP-a) te je odlučeno kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 12. listopada 2016.

SUTKINJA IZVJESTITELJICA
GORANA ARALICA MARTINOVIĆ, v.r.
Za točnost otpredka
ovlašten službenik
BRANKICA CURMAN

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
SPLIT
IZREKA
14-03-2019
Preko pošte
Predano za poštu obilježeno: dne _____ 20
POŠTA _____
Broj prijema _____ priloga _____
Tiskovna _____ POTPIS _____

Poslovni broj: 34 PŽ-2898/2016-5

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mladena Šimundića, predsjednika vijeća, Dubravke Matas, suca izvjestitelja i Lenke Čorić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ICE ŠKARPE, odvjetnika u Splitu, Trg Hrvatske bratske zajednice 2A, OIB 84750619325, zastupanog po punomoćnicima, odvjetnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Ljubomir Gladović i Marko Gladović iz Splita, protiv tuženika Stečajna masa stečajnog dužnika INTERLIGHT d.o.o. u stečaju, Split, Tolstojeva 32, OIB 60334081302, zastupanog po punomoćniku Darjanu Tarabariću, odvjetniku u Splitu, radi utvrđenja osporene tražbine, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-607/2015 od 18. ožujka 2016., u sjednici vijeća održanoj 5. ožujka 2019.

presudio je -

Odbija se žalba tuženika kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-607/2015 od 18. ožujka 2016. u točkama I. i III. izreke.

Obrazloženje

Pobijanom je presudom odlučeno:

„I. Utvrđuje se da postoji tražbina drugog višeg isplatnog reda tužitelja prema tuženiku u ukupnom iznosu od 21.929,50 kn.

II. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelj traži da se utvrdi postojanje njegove tražbine kao drugog višeg isplatnog reda prema tuženiku za iznos od 18.094,70 kn.

III. Svaka stranka snosi svoje troškove.“

Prema obrazloženju, odluka je donesena primjenom odredaba čl. 180. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06 i 116/10) te Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 69/93, 87/93, 16/94 i 11/96), kao i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 91/04 i 37/05). Odluka o trošku parničnog postupka donesena je na temelju odredbe čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku.

Tuženik je protiv navedene presude u točkama I. i III. izreke podnio pravovremenu žalbu iz svih žalbenih razloga, navodeći kako je presuda nerazumljiva jer nisu navedeni

razlozi o odlučnim činjenicama na kojima se temelji. Ističe kako tužitelj nije mogao ispostaviti račun za pružene usluge stečajnom dužniku jer tom subjektu nije pružio usluge. Predložio je preinačenje pobijane presude i usvajanje postavljenog zahtjeva uz naknadu parničnog troška od 6.312,00 kn, u koji su uključeni troškovi žalbe u iznosu od 3.062,00 kn za sastav i PDV te pristojbu.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredaba čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst i 25/13; dalje: ZPP), u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka propisane čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a ovaj sud je našao da je pravilna i zakonita.

Predmet ovoga spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje da postoji tražbina drugog višeg isplatnog reda tužitelja prema tuženiku u ukupnom iznosu od 21.929,50 kn.

Prilikom donošenja pobijane presude prvostupanjski sud nije počinio niti jednu bitnu povredu odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti. Nije počinjena niti bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, jer pobijana odluka nema nedostataka zbog kojih se ne može ispitati. Nije nerazumljiva, ne proturječi sama sebi i iznesenim razlozima, a razlozi nisu nejasni ili proturječni, dok odlučnim činjenicama ne postoji proturječnost između onoga što se u razlozima pobijane odluke navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava koje prileže spisu.

Prvostupanjski sud ispitao je sve okolnosti bitne za donošenje pravilne i zakonite odluke u ovom predmetu, te na temelju izvedenih dokaza i njihove ocjene u smislu čl. 8. ZPP valjano utvrdio činjenično stanje.

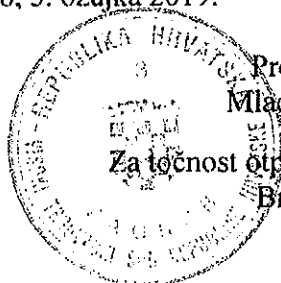
Kako presuda nije dovedena u sumnju navodima žalbe to ovaj sud u cijelosti prihvća utvrđeno činjenično stanje, kao i razloge i pravna shvaćanja izražena u presudi suda prvog stupnja te na te razloge upućuje i žalitelja pozivom na odredbu iz čl. 375. st. 5. ZPP-a.

Žalbeni navodi u vezi ispostavljanja računa stečajnom dužniku su neosnovani a sud je na njih ispravno odgovorio u pobijanoj presudi.

Pravilna je i zakonita i odluka o troškovima postupka, budući da su stranke uspjele u sporu podjednako, što žalitelj nije uspio dovesti u pitanje niti jednim navodom.

Zbog navedenog je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a presudu u pobijanom dijelu valjalo potvrditi i odbiti tužnikovu žalbu kao neosnovanu.

Zagreb, 5. ožujka 2019.

Predsjednik vijeća
Mladen Šimundić, v.r.

Za točnost otpisanka – ovlaštenu službenik
Brankica Curman

18.03.2016. 1106

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
SPLIT

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

TRGOVAČKI SUD U SPLITU po sucu Franki Buzov kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja ICO ŠKARPA, odvjetnik u Splitu, OIB: 84750619325, zastupanog po odvjetnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Ljubomir Gladović i Marko Gladović iz Splita, protiv tuženika Stečajna masa stečajnog dužnika INTERLIGHT d.o.o. u stečaju, Split, OIB: 60334081302, zastupanog po punomoćniku Ines Jurišin, odvjetnici u Splitu, radi utvrđenja osporene tražbine, nakon održane usmene i javne glavne rasprave zaključene u nazočnosti punomoćnika tužitelja Antuna Šestanovića, odvjetnika u Zajedničkom odvjetničkom uredu Ljubomir Gladović i Marko Gladović iz Splita, a u izočnosti uredno pozvanog tuženika, dana 11. veljače 2016.g., objavljene dana 18. ožujka 2016.g.,

presudio je

- I. Utvrđuje se da postoji tražbina drugog višeg isplatnog reda tužitelja prema tuženiku u ukupnom iznosu od 21.929,50 kn.
- II. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelj traži da se utvrdi postojanje njegove tražbine kao drugog višeg isplatnog reda prema tuženiku za iznos od 18.094,70 kn.
- III. Svaka stranka snosi svoje troškove.

Obrazloženje

U tužbi zaprimljenoj kod ovog suda 22. travnja 2011.g. tužitelj je naveo da na temelju izvršenih odvjetničkih usluga ima potraživanja prema tuženiku INTERLIGHT d.o.o. u stečaju, Split i to za iznos od 36.364,95 kn po računu broj 27/10 od 20. rujna 2010.g. koji se odnosi na odvjetničku naknadu za zastupanje u parničnom postupku koji se kod ovog suda vodio pod brojem IX P-1389/03, za iznos od 1.045,50 kn po računu broj 28/10 od 20. rujna 2010.g. koji se odnosi na odvjetničku naknadu za zastupanje u parničnom postupku koji se kod ovog suda vodio pod brojem XIII P-2846/02 te za iznos od 2.613,75 kn na temelju

računa broj 29/10 od 20. rujna 2010.g., a koje potraživanje se odnosi na odvjetničku naknadu za zastupanje u parničnom postupku koji se kod ovog suda vodio pod brojem IV P-2794/02. Navedenu tražbinu tužitelj da je kao vjerovnik prijavio u stečajnom postupku nad tuženikom kao stečajnim dužnikom, ali je od strane stečajnog upravitelja osporena, pa je tužitelj rješenjem ovog suda broj 14 St-38/10 upućen u roku od 8 dana pokrenuti parnicu protiv tuženika kao stečajnog dužnika, a sve iz razloga što tužitelj nije ispostavio račune za predmetne usluge prije otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom. Isto rješenje tužitelj da je zaprimio 15. travnja 2011.g.

Tužitelj smatra kako nije sporno da je izvršio za tuženika predmetne odvjetničke usluge, a obračun naknade je izvršen sukladno Odvjetničkoj Tarifi, pa budući postojanje tražbina ne ovisi o okolnosti kada je ispostavljen račun za neku uslugu, to da je evidentno postojanje njegovih tražbina, radi čega traži da sud presudom utvrdi postojanje njegove tražbine kao tražbine drugog višeg isplatnog reda prema tuženiku u ukupnom iznosu od 40.024,20 kn.

Tuženik je potvrdio da je predmetnu tražbinu tužitelj prijavio u stečajnom postupku koji se nad njim vodio kao stečajnim dužnikom, kao i činjenicu da je ista tražbina osporena budući predmetni računi nisu ispostavljeni njegovom predniku, a tužitelj da nije za stečajnog dužnika obavio niti jednu odvjetničku uslugu, niti ga je stečajni upravitelj na to opunomoćio. Dodao je da tužitelj nije obavijestio stečajnog upravitelja tuženika da je podnio predmetnu tužbu radi čega tuženik nije imao obvezu iz stečajne mase rezervirati sredstva na ime ove parnice.

Budući je tuženik označen u tužbi brisan iz sudskog registra, to je sud rješenjem od 18. veljače 2013.g. utvrdio prekid postupka.

Tužitelj je podneskom od 29. travnja 2013.g. označio tuženika kao što glasi u uvodu ove presude te je predložio nastavak postupka, a koji prijedlog je sud rješenjem od 3. veljače 2014.g. odbio po utvrđenju da tužitelj nije obavijestio stečajnog upravitelja tuženika o pokretanju predmetne parnice, niti je tuženik rezervirao sredstva.

Odlučujući po žalbi tužitelja Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je rješenjem od 28. travnja 2015.g. ukinuo naprijed navedeno rješenje ovog suda od 3. veljače 2014.g. i predmet vratio na ponovni postupak, upućujući sud na pozivanje tuženika za preuzimanje postupka i donošenje rješenja o nastavku postupka, a potom donošenje odluke o predmetu spora.

Sud je pravomoćnim rješenjem od 15. srpnja 2015.g. postupio po uputi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, tj. pozvao stečajnog upravitelja tuženika na preuzimanje postupka i odredio nastavak postupka.

U nastavljenom postupku stranke su ustrajale u svojim tvrdnjama.

Predmet ove parnice je isplata po računima čijim pregledom je utvrđeno da su ispostavljeni s osnova troškova zastupanja u parničnim postupcima pred ovim sudom.

Rješenjem ovog suda broj 14 St-38/10 od 20. rujna 2010.g. otvoren je stečajni postupak nad stečajnim dužnikom INTERLIGHT d.o.o. Split.

Pregledom računa na kojima tužitelj temelji svoju tražbinu utvrđeno je da su isti ispostavljeni trgovačkom društvu INTERLIGHT d.o.o. u stečaju i to dana 20. rujna 2010.g.

Račun je jednostran akt poslovnog subjekta – knjigovodstvena isprava iz članka 7. Zakona o računovodstvu, a ne javna isprava iz članka 230. stavka 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 57/11 i 25/13 – dalje ZPP), to je poziv tuženiku na plaćanje, a ne i dokaz o izvršenoj usluzi, odnosno obvezi tuženika. To je i razlog zbog kojega sud smatra da nije pravno odlučna činjenica je li račun ispostavljen poslovnom subjektu prije ili nakon otvaranja stečaja, a na tužitelju je u svakom slučaju teret dokaza, ako tuženik ospori pravni osnov, da je račun osnovano ispostavljen za pružene usluge, a u ovom slučaju ako su se ispunile i posebne pretpostavke po odredbama Stečajnog zakona (Narodne novine broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10 – dalje: SZ).

Naime, prema odredbi članka 180. SZ-a u parnici se utvrđenje tražbine može zahtijevati samo na temelju osnove, u iznosu i u isplatnom redu kako je ono označeno u prijavi ili na ispitnom ročištu, dok je odredbom članka 178. stavka 1. istog Zakona propisano da će stečajni sudac uputiti vjerovnika na parnicu protiv stečajnog dužnika radi utvrđivanja osporene tražbine ako je istu tražbinu osporio stečajni upravitelj, a iz stavka 6. istog članka proizlazi da je osoba upućena na parnicu dužna pokrenuti istu parnicu u roku od 8 dana od primitka rješenja o upućivanju na parnicu, a u protivnom će se smatrati da je odustala od prava na vođenje parnice.

Sud je izvršio uvid u stečajni spis ovog suda koji se vodio nad tuženikom kao stečajnim dužnikom te je utvrdio da je rješenje o utvrđivanju/osporavanju tražbine od 8. travnja 2011.g. tužitelj zaprimio 15. travnja 2011.g., pa kako je predmetna tužba podnesena 22. travnja 2012.g. to je za zaključiti da je ista pravovremena.

Pregledom prijave tražbine tužitelja u stečajnom postupku koji se vodio nad prednikom tuženika utvrđeno je da je predmetnu tražbinu tužitelj prijavio i to u visini glavnica predmetnih računa, dok iz rješenja o utvrđivanju tražbina ovog suda broj 14 St-38/10 od 8. travnja 2011.g. proizlazi da je predmetna tražbina osporena te da je tužitelj upućen u roku od 8 dana pokrenuti parnicu.

Iz pregledanog računa broj 27/10 od 20. rujna 2010.g. koji glasi na iznos od 36.364,95 kn proizlazi da je isti ispostavljen s osnova troškova zastupanja u parničnom postupku koji se kod ovog suda vodio pod poslovnim brojem IX P-1389/03.

Tužitelj nije niti naveo da su se stranke dogovorile o visini naknade, pa se ima primijeniti Tarifa o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika koja je bila na snazi u vrijeme poduzimanja svake parnične radnje, pa je tako sud za parnične radnje koje su poduzete do 5. srpnja 2004.g. primijenio Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika koja je objavljena u Narodnim novinama broj 69/93, 87/93, 16/94 i 11/96 – dalje:

Tarifa/93, dok je za poduzete parnične radnje nakon 5. srpnja 2004.g. sud primijenio Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika koja je objavljena u Narodnim novinama broj 91/04 i 37/05 – dalje: Tarifa/04. Sud je tkd. vodio računa da je u periodu do 1. kolovoza 2009.g. PDV iznosio 22%.

Pregledom spisa ovog suda broj IX P-1389/03 sud je utvrdio da je u tom postupku tužitelj iz ove parnice kao odvjetnik zastupao tuženika INTERLIGHT d.o.o. Split radi čega ima pravo na nagradu i naknadu troškova za rad i to s osnova sastava prigovora na rješenje o ovrsi, te sastava podneska od 1.3.2004.g. i 8.4.2004.g. po 1.360,00 kn te za pristup na ročišta od 8.12.2003.g., 28.1.2004.g. i 1.3.2004.g. po 340,00 kn sve sukladno Tarifi/93 pri čemu je sud imao u vidu vrijednost predmeta spora od 105.776,51 kn.

Primjenjujući Tarifu/04 i imajući u vidu vrijednost predmeta spora od 105.776,51 kn za zaključiti je da je predmetni račun osnovano ispostavljen i s osnova sastava podneska predanog na ročištu od 21.7.2004.g., te zastupanja na ročištima od 13.10.2004.g. i 16.2.2005.g. po 2.500,00 kn, troška pristupa na ročišta od 26.5.2004.g. i 16.6.204.g. po 625,00 kn kao i trošak sastava žalbe od 24.6.2005.g. u iznosu od 3.125,00 kn.

Dakle, za zastupanje u parničnom postupku koji se vodio kod ovog suda pod poslovnim brojem IX P-1389/03 račun broj 27/10 od 20. rujna 2010.g. osnovano je ispostavljen za iznos od 16.975,00 kn što uvećano za 22% PDV-a daje iznos od 20.709,50 kn.

Pregledom računa broj 28/10 od 20. rujna 2010.g. koji glasi na iznos od 1.045,50 kn utvrđeno je da je isti ispostavljen s osnova troškova zastupanja u parničnom postupku pred ovim sudom koji se vodio pod poslovnim brojem XIII P-2846/02.

Pregledom spisa ovog suda broj XIII P-2846/02 utvrđeno je da je tužitelj kao odvjetnik zastupao trgovačko društvo INTERLIGHT d.o.o. Split kao tuženika u istoj parnici. Imajući u vidu da je vrijednost predmeta spora navedene parnice iznosila 541,92 kn te da je tek na ročištu od 19.11.2002.g. (na kojemu je zaključena glavna rasprava) tužitelj povukao tužbu za glavniciu, a primjenjujući Tarifu/93 za zaključiti je da je osnovano potraživanje tužitelja za sastav prigovora na rješenje o ovrsi i za zastupanje na ročištu od 19.11.2002.g. po 200,00 kn te za pristup na ročište od 4.11.2002.g. 50,00 kn što zbrojeno i uvećano za 22% PDV-a daje iznos od 549,00 kn, za koji iznos je valjalo račun broj 28/10 utvrditi osnovanim.

Iz pregledanog računa broj 29/10 od 20. rujna 2010.g. koji glasi na iznos od 2.613,75 kn utvrđeno je da je isti ispostavljen s osnova troškova zastupanja u parničnom postupku pred ovim sudom pod poslovnim brojem IV P-2794/02.

Pregledom spisa ovog suda broj IV P-2794/02 utvrđeno je da je u istome tužitelj zastupao INTERLIGHT d.o.o. Split kao tuženika u predmetnoj parnici. Primjenjujući Tarifu/93 i imajući u vidu da je vrijednost predmeta spora do 2. prosinca 2002.g. iznosila 3.338,23 kn, a potom 661,67 kn te primjenjujući tadašnju stopu PDV-a od 22%, za zaključiti je da je s osnova zastupanja osnovan zahtjev tužitelja za sastav prigovora na rješenje o ovrsi u iznosu od 300,00 kn, za pristup na ročište od 20.6.2003.g. 50,00 kn te za zastupanje na ročištu od 3.10.2003.g. 200,00 kn što zbrojeno i uvećano za PDV daje iznos od 671,00 kn.

Slijedom navedenog, valjalo je utvrditi osnovanim potraživanje tužitelja prema tuženiku za iznos od 21.929,50 kn i odlučiti kao u točki I. dok je u preostalom dijelu i to za 18.094,70 kn zahtjev tužitelja valjalo odbiti, tj. odlučiti kao u točki II. izreke.

Odluka o trošku parničnog postupka donesena je na temelju odredbe članka 154. stavka 2. ZPP-a.

Kako su stranke podjednako uspjele u parnici (tužitelj za 54,80%, a tuženik za 45,20%) te s obzirom da su obje stranke zastupali odvjetnici to je za zaključiti da su imale i podjednak trošak, radi čega je valjalo odlučiti kao u točki III. izreke.

U Splitu, 18. ožujka 2016.g.

S U D A C

Franka Buzov

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka ima pravo na žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu. Žalba se može izjaviti u roku od 8 dana od dana dostave odluke, putem ovog suda, u pisanom obliku u tri primjerka.

DNA:

- punomoćniku tužitelja uz rješenje za plaćanje pristojbe na presudu od 750,00 kn
- punomoćniku tuženika
- u spis